

martsfüi táncoló csizma története

Hol volt, hol nem volt, valahol, ahol a nagy hegyek az éghez érnek, volt egy kis falu a szőke Tisza partján. Élt ebben a faluban egy ügyes cipészlegény. Jánosnak hívták. Igen szép szál legény volt, a falu összes lánya azt szerette volna, ha őt választja feleségnek. Nem is telt el olyan nap, hogy ne álltak volna sorba a műhelye ajtajában, hogy megjavítsa a cipellőjüket, hátha János szeme megakad rajtuk.

Gyűltek is a pengők János zsebében, tehetős mesterember lett, de bizony nősülni nem nagyon szeretett volna, ezért kitalálta, hogy ő csak azt a menyecskét veszi feleségül, aki olyan csizmát hoz neki a következő farsangi bálra, amiben, ha három napig táncol egyfolytában, akkor is úgy csillog, mintha új volna.

Ki is doboltatta a kisbíróval, hogy János mester a jövő farsangkor kiválasztja a menyasszonyát. Az lesz a szerencsés választott, aki olyan táncoló csizmát hoz, ami a három napig tartó dinomdánom után is úgy csillog János lábán, mintha új lenne.

Ebben a faluban élt egy szegény özvegyasszony, szép

és szorgos lányával, Pannával. Ő bizony nem tudott cipőcskéket hordozni János mesterhez, mert csak egy kopott cipője volt, s mivel ennivalóra is alig akadt, azt is maga varrogatta. Titokban Panna is szerelmes volt Jánosba, de erről nem szólt senkinek. Édesanyját sem akarta egyedül hagyni, úgy segítette, ahogy tudta, napszámban libákat őrzött a Tisza partján. Hanem az anyai szívet nem lehet megcsalni, így egy este azzal fogadta Pannát:

- Édes leányom, eladósorban vagy már, s jól tudom, mi a szíved vágya! Én megleszek magam. Indulj, találd meg azt a csodacsizmát, és nyerd el János szívét!

Az ám, de merre induljon? Panna épp ezen gondolkodott másnap is a Tisza partján üldögélve, amikor egyszer csak furcsa kuttyogást hallott. Látja ám, hogy egy hatalmas szürke harcsa vergődik egy varsa fogságában.

- Szabadíts ki Panna, és cserébe én is segítek neked!
- szólította meg a lányt a harcsa.

Panni nem sokat gondolkodott, begázolt a Tiszába, és kiszabadította a halat.

- Köszönöm jóságodat! Most pedig én segítek neked. Tudom ám, hogy mi a szíved vágya! Gyere, ülj fel a hátamra! Elviszlek egy olyan helyre, ahol a világ legszebb csizmáit varrják.

Hét nap, hét éjen át úsztak a Tisza habjai között, míg egy nagy síkság közepén, a folyó partján magas tornyokat nem láttak.

Megszólal ekkor a harcsa:

- Készülődj Panna, mert lassan megérkezünk egy kis városkába, Martfüre! Ezt a várost sok ügyes cipésmester alapította, akik összefogtak, hogy a leghatalmasabb műhelyben, amit valaha láttam csizmákat s cipőket

készítsenek. Itt biztos megtalálod azt a lábbelit,
amivel megnyerheted János szívét! Amikor majd
vissza akarsz menni a faludba, fújj bele ebbe a sípba
itt a Tisza-parton, és én rögtön itt termek!

Panni elindult a városka felé, s betért a hatalmas
műhelybe, ahol számtalan cipész dolgozott szorgosan.
Szebbnél szebb cipők és csizmák kerültek ki a kezeik
közül. Panna csak ámult-bámult. A mesterek szabtak,
varrtak, finom bőr illata szállt a levegőben, kattogtak a
varrógépek, kopogtak a kalapácsok.

Ekkor nagyot sóhajtott: Hej, ha ezt János láthatná!

Meghallotta ezt egy idős mester a közelében, s felé
fordulva kérdezte:

– Hát te mi járatban vagy erre, leányom?

Panna elmesélte, hogy bizony ő egy csodacsizmaért
jött.

– Ej, leányom! – mondta az öreg. – Nem úgy van az,

hogy jössz és viszed a csizmát! Neked is próbát kell tenned! Ha nincs benne a kezed munkája, nem érsz vele többet, mintha a vásáron vetted volna! Van itt a városkánkban egy tanító. Nála hamar megtanulhatsz a szabás-varrás minden csínját-bínját, s te magad varrhatod meg azt a táncos csizmát.

Panni nem ijedt meg a feladattól. Elment a tanítóhoz a cipésziskolába, ahol szorgalmasan tanult, s mire a tél a végét járta, eljött a vizsga ideje is. A tanító ekkor ezt mondta neki:

- No, Panna! Itt az idő, hogy számot adj tudásodról! Hamarosan eljönnek a nagymesterek, hogy megnézzék, mit tanultál. Tudod-e már, mivel állsz elibük?

Panna azt válaszolta, hogy ő biza egy táncoló, soha el nem kopó bőrcsizmát fog varrni.

Dolgozott is éjjel-nappal, szabta a bőrt, húzta a kaptafára. De nem talált olyan cérnát, ami olyan erős lett volna, hogy hat ökör sem tudja elszakítani. Fáradtan rogyott le a sámlira, és pityeregni kezdett. A kis pókocska a sarokban, már régóta figyelte Panna igyekezetét, s most megszólalt:

- Ne sírj Panni, szövök én neked olyan cérnát, ami mindent kibír!

S már szötte is a pók a cérnát, ami úgy csillogott, mint az ezüst, s olyan erős volt, hogy hat ökröt is elbirt volna. Panna csodálkozva nézte, majd nagy örömmel

abba se hagyták! De a csizma biz nem kopott el! Olyan volt, mint újonnan.

Ekkor Panni pihenésképpen ezt mondta:

- Táncolhatunk János, akár jövő karácsonyig is! Mert ezt a csizmát bizony én magam varrtam, mégpedig egy kis tiszai városban, Martfűn, s ez le nem kopik a lábadról jövő farsangig sem.

Bizony mondom, ha nem így lett volna, János Pannát akkor is feleségül vette volna. Csaptak is olyan nagy lagzit, hogy a falu apraja-nagyja ropta a táncot, s még szüretkor is mindenki az esküvőről beszélt.

János és Panna ettől kezdve együtt készítették a csizmát, cipellőt! Messzi országokból is felkeresték őket, mert náluk szebben senki nem dolgozott.

Ott élnek boldogan ma is, ha csak azóta át nem költöztek Martfűre. Aki tudni szeretné, ott vannak-e? Járjon utána!

